

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Korblera a soudkyň Mgr. Lenky Marynkové a JUDr. Jany Tondrové ve věci

žalobce: [redacted] D [redacted] M [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.
sídlem Karlovo náměstí 559/28, Nové Město, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, Nové Město, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Nové Město, 128 00 Praha 2

o náhradu nemajetkové újmy,

o odvolání obou účastníků řízení proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 4. listopadu 2021, č. j. 25 C 218/2017-398,

takto:

- I. Řízení o odvolání žalované **se zastavuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně **se** v zamítavém výroku o věci samé (výrok III) a ve výroku o náhradě nákladů řízení (výrok IV) **potvrzuje**.
- III. Žalobce **je povinen** zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 150 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Turoňová.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně řízení co do částky 60 000 Kč zastavil z důvodu částečného zpětvzetí žaloby (výrok I), žalované uložil povinnost do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku 340 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 12. 2017 do zaplacení (výrok II), žalobu ohledně požadavku žalobce na zaplacení částky 4 525 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 2. 12. 2017 do zaplacení zamítl (výrok III) a o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok IV).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 4 725 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 4 665 000 Kč od 2. 12. 2017 do zaplacení, jež dle žalobních tvrzení sestává ze dvou nároků. Jednak z nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 4 500 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 4 440 000 Kč od 2. 12. 2017 do zaplacení způsobené mu nezákonným rozhodnutím, a to usnesením Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, ze dne 11. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] kterým vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 2 písm. b) trestního zákona, trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona a pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona, spáchané v jednočinném souběhu a ve spolupachatelství s dalšími dvěma osobami podle § 9 odst. 2 trestního zákona, které pravomocně skončilo dne 4. 1. 2017 zproštěním obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Druhým nárokem je pak nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 225 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 2. 12. 2017 do zaplacení z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího dle žalobce v nepřiměřené délce zmíněného trestního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] které trvalo celkem 4 roky a 9 měsíců (1728 dnů).
3. Výše nemajetkové újmy, která měla být žalobci způsobena zahájením (vedením) trestního stíhání žalobce, jež neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, dle žalobních tvrzení odpovídá míře zásahu do žalobcova osobního, rodinného a profesního života a míře masivní medializace uvedené kauzy, jíž byl nucen čelit. Předmětné trestní stíhání pro něj znamenalo značné nervové vypětí a psychickou zátěž, jež byla navíc znásobena nejen neúměrně dlouhou dobou projednávání uvedené věci, ale i výší trestu, který mu hrozil, a v neposlední řadě též skutečností, že v dané souvislosti byl vůči němu formou předžalobní výzvy uplatněn požadavek Úřadu vlády ČR na náhradu způsobené škody ve výši 77 milionů Kč. Místo toho, aby se věnoval své rodině, byl nucen svůj čas obětovat obhajobě v uvedené trestní věci. Zprávy o této kauze po řádu týdnů plnily přední stránky celostátních deníků a o uvedeném trestním stíhání bylo referováno i v hlavních televizních zpravodajských relacích. Žalobce se pro své okolí stal stíhaným delikventem, což mělo za následek degradaci jeho vážnosti, důstojnosti a postavení ve společnosti. Neustále se musel ospravedlňovat před ostatními, před manželkou, rodiči, příbuznými, přáteli, známými a spolupracovníky. Propírání žalobcova jména v médiích zásadně negativně ovlivnilo též jeho profesní kariéru a výdělkové možnosti. Z původně respektovaného státního úředníka na pozici ředitele odboru [REDAKCE] se skvělou pracovní pověstí, který uvedené pracovní místo opouštěl s perspektivou budoucího nadstandardního kariérního vývoje, se záhy po zahájení předmětného trestního stíhání, kdy jako ceněný odborník v oblasti soutěžního práva vykonával praxi advokátního koncipienta v renomované advokátní kanceláři, stal zaměstnancem pro řadu zaměstnavatelů neakceptovatelným. I přes následně úspěšné složení advokátních zkoušek nebyl reálně způsobilý uspět ani jako samostatný advokát. Musel vzít

zavděk méně honorovanou prací, která kariéře neodpovídala jeho profesní historii. Kromě toho jej značně finančně vyčerpávaly náklady na jeho obhajobu. V důsledku uvedeného přišel nejen o své úspory, ale musel se dokonce i zadlužit. Navíc v té době nemohl adekvátně řešit ani otázku rodinného bydlení či rozšiřování rodiny, neboť byl udržován v nejistotě ohledně výsledku předmětného trestního řízení, tedy zda i přes své přesvědčení, že nic nezákonného nespáchal, nebude nakonec shledán vinným a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání několika let.

4. Výše žalované náhrady nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce uvedeného trestního řízení pak odpovídá součinu délky trvání uvedeného trestního řízení a částky 30 000 Kč za každý rok trvání tohoto řízení, k níž dospěl s přihlédnutím k závěrům odškodňování uvedené újmy Evropským soudem pro lidská práva, který zpravidla z tohoto titulu přiznává účastníkům dvojnásobnou výši peněžité kompenzace, než vyplývá ze sjednocujícího stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, to vše po modifikaci uvedené částky kritérii předvídanými v ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Konkrétně pak žalobce jím vypočtenou základní výši nemajetkové újmy v penězích navýšil o 10 % z toho důvodu, že nikterak nepřispěl k průtahům zmíněného trestního řízení, o dalších 10 % z toho důvodu, že posuzované řízení nebylo složité, o 15 % s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o trestní řízení, které má být vyřizováno s největším urychlením, o dalších 15 % z důvodu nestandardního postupu orgánů činných v trestním řízení v rámci přípravného řízení, kdy vlivem naprosto nedůvodného odvolání státního zástupce se délka jeho trestního stíhání prodloužila o dalších 18 měsíců, a konečně o 50 % z toho důvodu, že předmět řízení měl pro něj osobně naprosto klíčový význam, neboť zásadním způsobem ovlivňoval veškerý chod jeho života, hrozilo mu uložení citelného trestu ve formě nepodmíněného trestu odnětí svobody a vlastní projednávání uvedeného případu bylo doprovázeno masivní medializací snad ve všech sdělovacích prostředcích.
5. Soud prvního stupně při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že na základě usnesení Policie České republiky, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality ze dne 11. 4. 2012, č. j. [REDAKCE] bylo vůči žalobci zahájeno trestní stíhání pro již výše zmíněné trestné činy pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě, zneužívání pravomoci veřejného činitele a porušování povinnosti při správě cizího majetku spáchané v jednočinném souběhu a ve spolupachatelství s [REDAKCE] J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] a [REDAKCE] R. [REDAKCE] K. [REDAKCE] přičemž uvedené písemné vyhotovení usnesení o zahájení trestního stíhání bylo rozvedeno na celkem 76 stranách. Příslušné orgány činné v trestním řízení následně postupovaly při projednávání věci plynule, bez průtahů. Dne 16. 12. 2013 Vrchní státní zastupitelství v Praze podalo v uvedené věci obžalobu k Městskému soudu v Praze s tím, že kromě žalobce a dvou již zmíněných spolupachatelů bylo obžalováno ještě dalších 7 osob [pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku a zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) trestního zákoníku]. Projednávaná věc byla po skutkové stránce značně složitá, a poté co soud prvního stupně provedl potřebné dokazování, byl žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, jenž měl celkem 469 stran, zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro nějž byl stíhán. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, a poté co ve věci proběhla celkem tři veřejná zasedání odvolacího soudu, byl žalobce rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. [REDAKCE] jehož písemné vyhotovení bylo rozvedeno na celkem 114 stranách, změněn tak, že žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl shledán trestným činem. Toto zprošťující rozhodnutí odvolacího soudu nabylo právní moci dne 4. 1. 2017.

6. Uvedené trestní stíhání negativně ovlivnilo osobní, rodinnou, profesní, výdělkovou i majetkovou stránku žalobceva života způsobem popsaným v žalobě, přičemž od samého počátku bylo toto trestní řízení předmětem pozornosti veřejnoprávních médií s celostátní působností, v jejichž reportážích byl žalobce opakovaně jmenován, byly uveřejňovány jeho fotografie a obrazově-zvukové záznamy. Uvedená média podrobně informovala veřejnost o průběhu zmíněného procesu, včetně toho, že žalobce byl nakonec pravomocně zproštěn obžaloby. V souvislosti s informováním veřejnosti o zproštění obžaloby veřejnoprávní média mimo jiné neopomněla tlumočit závěr trestního soudu, který žalobce označil za tzv. „obětního beránka“.
7. Nárok na náhradu obou nemajetkových újem, které žalobce učinil předmětem tohoto řízení, byl předběžně uplatněn u žalované dne 1. 6. 2017. Žalovaná na to reagovala svým stanoviskem ze dne 23. 11. 2017, č. j. [REDAKCE] ve kterém uznala důvodným toliko požadavek žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 60 000 Kč, kterou následně žalobci dobrovolně uhradila.
8. Na základě takto učiněného závěru o skutkovém stavu věci soud prvního stupně zejména s odkazem na ustanovení § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále též jen „OdpŠk“), dospěl k závěru, že důvodným, byť i v tomto případě jen zčásti, lze shledat výhradně nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené mu zahájením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Vyšlo-li totiž z provedení dokazování najevo, že vlastní průběh předmětného trestního stíhání byl prost průtahů a že i celkovou délku jeho trvání vůči žalobci lze s ohledem na jeho zřejmou skutkovou i právní složitost hodnotit jako přiměřenou, pak již jen následkem toho bylo možné dovodit nedůvodnost požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 225 000 Kč, a to pro absenci samotného primárního předpokladu pro dovození takového odpovědnostního závazku spočívajícího v obligatorní existenci nesprávného úředního postupu definovaného v § 13 odst. 1 OdpŠk.
9. Soud prvního stupně se tedy blíže zabýval již jen oprávněností žalobcem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené mu zahájením trestního stíhání a v této souvislosti připomněl, že usnesení o zahájení trestního stíhání lze ve smyslu ustálené soudní judikatury podle § 8 OdpŠk považovat za nezákonné, jestliže na jeho základě zahájené trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením. Protože uvedená podmínka byla v daném případě splněna a soud prvního stupně měl na základě jím provedení dokazování za prokázaný vznik nemajetkové újmy žalobce v příčinné souvislosti s uvedeným trestním řízením, zabýval se dále otázkou oprávněné výše její relativní kompenzace, neboť shledal, že mírnější forma náhrady uvedené újmy s ohledem na skutkové okolnosti daného případu nepřichází v úvahu. Zdůraznil přitom, že již z povahy věci každé trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho citu a dobré pověsti, a to tím spíše, ukáže-li se nakonec jeho obvinění lichým. Ostatně k těmto názoru zjevně dospěla i sama žalovaná, jestliže žalobci na podkladě výsledků předběžného projednání nároku z uvedeného titulu dobrovolně uhradila částku 60 000 Kč.
10. Protože ustálená judikatura vychází ze závěru, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo jeho zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují, soud prvního stupně po připomenutí v řízení prokázaných zásahů a vlivů předmětného trestního řízení do jednotlivých oblastí žalobceva života odkázal na jemu z úřední činnosti známé a s posuzovaným případem v řadě ohledů naprosto srovnatelné pravomocné soudní rozhodnutí týkající se nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené tímž trestním stíháním spolu s žalobcem obviněné, posléze

obžalované a nakonec i obžaloby zproštěné [redacted] J. H. [redacted] která v inkriminovaném období působení žalobce na [redacted] jeho nadřízenou.

11. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 10. 2018, č. j. [redacted] ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, č. j. [redacted] který nabyl právní moci dne 5. 8. 2019, byla [redacted] J. H. [redacted] ze zmíněného titulu přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 180 000 Kč. Uvedená částka byla shledána za přiměřenou peněžitou náhradou nemajetkové újmy zohledňující nejen naprosto totožný průběh trestního stíhání, jeho délku, masivní medializaci, ale i to, že v době zahájení trestního stíhání poškozená zastávala post ředitelky odboru [redacted] z něhož v souvislosti s probíhajícím trestním stíháním byla odvolána, že následně byla zaměstnána na výrazně nižší pracovní pozici vrchního ministerského rady s poklesem čistého měsíčního příjmu až o 40 %, že také v jejím případě zmíněné trestní řízení zásadním způsobem negativně zasáhlo celou řadu oblastí jejího soukromého života, včetně ztráty možnosti pokračovat v dosavadní velice úspěšné a mnohaleté pracovní kariéře vysokého státního úředníka, přičemž i u ní se následky zmíněného trestního stíhání fatálně promítly do jejích majetkových poměrů, neboť k uvedenému razantnímu poklesu jejího příjmu došlo v období, které bylo určující pro výpočet jí posléze přiznávaného starobního důchodu.
12. Jak v případě žalobce, tak i ve srovnávaném případě [redacted] J. H. [redacted] trvalo předmětné trestního řízení naprosto identickou dobu, oba poškození museli čelit témuž procesnímu průběhu řízení a oba byli obžaloby zproštěni z téhož zákonem předvídaného důvodu. V tomto podle názoru soudu prvního stupně lze skutkové okolnosti daného případu shledat naprosto stejné, identické. I ve zbylém rozsahu je však možné mezi zmíněnými případy shledat řadu srovnatelných znaků. Žalobce se sice v době zahájení trestního stíhání nacházel ve fázi budování kariéry, které probíhající trestní stíhání přerušilo, a po skončení trestního řízení tak musel s jejím budováním začít znovu, což se nepříznivě odrazilo i v jeho majetkové sféře, která by nepochybně byla příznivější, kdyby k uvedenému trestnímu stíhání vůbec nedošlo, avšak uvedené lze v zásadě konstatovat i v případě [redacted] J. H. [redacted]. Té naopak bylo zabráněno zúročit doposavad jí precizně budovanou kariéru v závěru aktivního profesního života, přičemž i v jejím případě trestní stíhání mělo zásadní dopad do její majetkové situace, a to nejen významným snížením příjmu v době trvání trestního stíhání, ale i do budoucna, neboť její trestní stíhání probíhalo v období bezprostředně předcházejícím odchodu do starobního důchodu, které je určující pro výpočet v budoucnu přiznaného a vypláceného starobního důchodu. Rovněž tak i [redacted] J. H. [redacted] ublížila medializace uvedeného případu. Za nesrovnatelně citlivější lze tak u žalobce hodnotit v zásadě pouze zásah do jeho rodinného života, neboť předmětné trestní stíhání jej zastihlo v době, kdy rodinu zakládal, řešil otázku jejího materiálního a finančního zajištění, včetně vhodnosti počtů druhého z plánovaných dětí.
13. Žalobcem za účelem předmětného porovnání označený případ [redacted] [redacted] P. L. [redacted] kterému na náhradu nemajetkové újmy způsobené mu zahájením trestního stíhání pro pomluvu a zneužití pravomoci úřední osoby, které trvalo zhruba jeden rok, byla žalovanou dobrovolně vyplacena částka 600 000 Kč, soud prvního stupně shledal případem, který s projednávanou věcí nelze srovnávat pro absenci potřebného rozsahu shodných znaků, ale hlavně pro absolutní jedinečnost a výjimečnost společenského zařazení, v němž se [redacted] P. L. [redacted] v době zahájení trestního stíhání nacházel a které pak také zásadním způsobem determinovalo rozsah jemu působených následků. Připomněl, že v řízení vedl dokazování za účelem zjištění skutkových okolností, které přiznání uvedené náhrady nemajetkové újmy provázely, a že v této souvislosti (ze žádosti [redacted] P. L. [redacted] o poskytnutí zadostiučinění ze dne 20. 3. 2014 a stanoviska žalované k této žádosti ze dne 19. 9. 2014) zjistil, že předmětné

(nezákonné) trestní stíhání bylo příčinou toho, proč [redacted] P. I. [redacted] rezignoval na funkci [redacted] bez jakéhokoli kárného provinění byl z řad příslušníků Policie ČR propuštěn. Zažíval pocit hanby, příkoří, dokonce byl předmětem opakovaného šikanózního vyšetřování ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů, která se snažila nalézt cokoli, co by umožnilo jej trestně stíhat ještě pro jiné skutky. Bylo s ním zacházeno jako s veřejným nepřítelem a jeho případ byl v médiích opakovaně skandalizován. Utrpěl obrovskou újmu na své pověsti nejen uvnitř policejního sboru, ale i navenek. Po dobu trvání předmětného trestního stíhání, které trvalo celkem 428 dnů, neměl fakticky možnost ve veřejném sektoru nalézt odpovídající zaměstnání, neboť i když uspěl ve výběrovém řízení, byla taková možnost médií podrobena pro potencionálního zaměstnavatele neúnosné skandalizaci.

14. Na podkladě shora popsaných úvah soud prvního stupně shledal za přiměřenou náhradu nemajetkové újmy žalobce v částce 400 000 Kč (neboli v částce 7 017 Kč za každý měsíc trvání trestního stíhání), k níž soud prvního stupně dospěl cestou srovnání s vyšší náhrady nemajetkové újmy, která za skutkově obdobných okolností byla soudy pravomocně přiznána spolu s ním stíhané J. H. s tím, že v případě žalobce ztatečně razantnější zásah do jeho rodinného života a ohrožení finančního zajištění rodiny jako celku zohlednil navýšením srovnávané částky v zásadě na dvojnásobek. Připomněl, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že na uvedenou částku lze pohlížet jako na přiměřenou i z hlediska délky trvání předmětného trestního stíhání, když např. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. [redacted] bylo poškozenému za trestní stíhání v délce trvání 7 let a 7 měsíců, které neskončilo vydáním odsuzujícího rozhodnutí, přiznáno z titulu náhrady nemajetkové újmy peněžité zadostiučinění v částce 550 000 Kč.
15. Protože žalobci byla již z titulu předmětné náhrady nemajetkové újmy vyplacena částka 60 000 Kč, soud prvního stupně uložil žalované povinnost k úhradě toliko částky 340 000 Kč. Kromě zmíněné jistiny soud prvního stupně přiznal žalobci též jím požadovaný zákonný úrok z prodlení z téže částky od 2. 12. 2017 do zaplacení. V této souvislosti svůj závěr odůvodnil odkazem na ust. § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a § 14 OdpŠk, s připomenutím toho, že bylo judikováno, že poškozený má v dané souvislosti právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po marném uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty vyhrazené mimosoudnímu projednání uvedeného nároku. Jelikož žalobce svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil u žalované dne 1. 6. 2017, pak zmíněná šestiměsíční lhůta podle § 605 odst. 2 o. z. uplynula dnem 1. 12. 2017, tudíž počínaje dnem 2. 12. 2017 bylo lze nárok na zaplacení úroku z prodlení shledat po právu.
16. O povinnosti k náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto s odkazem na ustanovení § 142 odst. 2 a 3 a § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř., a protože úspěch obou procesních stran v řízení byl v zásadě totožný, neboť žalobce ve věci uspěl jen ve vztahu k jím uplatněné náhradě nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, soud prvního stupně uzavřel, že za této procesní situace žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
17. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání jak žalobce, tak i žalovaná. Protože však žalovaná vzala své odvolání proti vyhovujícímu výroku rozsudku soudu prvního stupně (výrok II) zpět ještě předtím, než o něm bylo rozhodnuto, odvolací soud podle § 207 odst. 2 věta první o. s. ř. řízení o tomto odvolání zastavil (viz výrok I tohoto rozsudku), tudíž nebylo třeba se jím dále věcně zabývat.
18. Žalobce svým odvoláním napadl zamítavý výrok o věci samé III a spolu s tím též svou povahou akcesorický nákladový výrok IV uvedeného rozsudku s odůvodněním, že v tomto rozsahu rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení obou jím

uplatněných nároků. Na rozdíl od soudu prvního stupně je přesvědčen, že bylo-li předmětné trestní řízení vedeno téměř pět let, lze takové řízení bezesporu označit za nepřiměřeně dlouhé, bez ohledu na to, zda bylo postíženo průtahy či nikoliv. Tudíž má za to, že mu náhrada nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení po právu náleží, neboť při splnění zmíněného primárního předpokladu se vznik nemajetkové újmy presumuje. Podle jeho názoru ob stojí i jím požadovaná výše zmíněné náhrady újmy, již určil postupem, který blíže popsal v žalobě. Pokud se týká nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené předmětným trestním stíháním, má žalobce za to, že jemu přiznané zadostiučinění nejen neodpovídá způsobené nemajetkové újmě, ale hlavně bylo stanoveno naprosto nesprávným způsobem. Je mu sice známo, že výše soudem přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vedením trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v obdobných případech, ovšem právní posouzení obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku tomu neodpovídá, když opětovně byla výše jemu přiznané náhrady nemajetkové újmy konstruována na podkladě srovnání s výší nemajetkové újmy přiznané spolu s ním trestně stíhané J. H. ačkoliv v této věci vydaném kasačním nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 3271/20, bylo výslovně uvedeno, že tento postup nebere dostatečně na zřetel odlišnosti obou případů spočívající na straně žalobce v daleko intenzivnějším zásahu do rodinného života, dále v tom, že spoluobžalovaná úřednice se tehdy nacházela v (před)důchodovém věku, žalobce naproti tomu ve věku produktivním, a konečně v závažnosti žalobci (navíc) doručené předžalobní výzvě na zaplacení škody ve výši 77 milionů Kč, která mu byla zaslána právním zástupcem. Soudem prvního stupně taktéž nebylo řádně vysvětleno, z jakého důvodu a i přes výslovný návrh žalobce, nebylo provedeno srovnání jeho případu s případem nedůvodného trestního stíhání P. I. který podle jeho názoru vykazuje řadu srovnatelných znaků. V obou případech se totiž jednalo o trestní řízení provázená výraznou medializací případu a v obou případech v důsledku těchto trestních kauz přišly stíhané osoby o práci. Taktéž zmíněný kasační nález Ústavního soudu možnost vzájemného porovnání obou případů nepovažoval bez dalšího za vyloučené. Lze sice připustit, že P. I. byl v době zahájení trestního řízení osobou o něco známější, než žalobce, avšak v jeho případě trestní stíhání trvalo zhruba jeden rok, zatímco žalobce musel čelit trestnímu stíhání a jeho negativním projevům a dopadům téměř 5 let. Taktéž je třeba připomenout, že P. I. byl stíhán pro méně závažné trestné činy, za které mu hrozil výrazně nižší trest, než jaký hrozil žalobci. Konečně je třeba zmínit, že byť P. I. zastával vysokou státní manažerskou funkci, je tato již z podstaty spojená s velkým mediálním zájmem veřejnosti. Logicky pak s výkonem takové funkce jsou spojena rizika, s nimiž P. I. musel nutně počítat, avšak žalobce nikoliv. Tyto rozdíly však podle názoru žalobce ve výsledku nebrání úvaze, že i v jeho případě by bylo možné shledat oprávněnou výši náhrady nemajetkové újmy částku 600 000 Kč za každý rok trvání trestního stíhání, přičemž její navýšení o dalších 50 % je výsledkem plynoucím ze zhodnocení všech negativních dopadů trestního stíhání do všech oblastí jeho soukromé sféry. Trestní stíhání vytváří obrovský nápor na psychické zdraví člověka a jedinec, který si tím neprošel, si to stěží umí představit. Soudy by proto zásahy neoprávněného trestního stíhání do osobní, majetkové či rodinné sféry neměly bagatelizovat a z titulu náhrady za způsobenou nemajetkovou újmu poškozeným přiznávat toliko symbolické odškodnění, za které - i přes přiznání vyšší náhrady nemajetkové újmy, než která byla žalobci přiznána obecnými soudy předtím, než jejich rozhodnutí byla zrušena zmíněným kasačním nálesem Ústavního soudu - žalobce přiznanou náhradu nadále považuje. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že jeho žalobě bude vyhověno i ve zbylém rozsahu, přičemž pro případ, že by nebyly splněny podmínky pro navrhovanou změnu rozsudku, in eventum navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Žalobce rovněž ve svém odvolání vyjádřil výhrady ke způsobu, jakým soud prvního stupně opakovaně hodnotil míru jeho procesního

úspěchu ve věci. Nesouhlasí s tím, aby jemu uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu byl přiznáván stejný význam jako nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, když prvý ze zmíněných nároků se na celkově žalované částce podílí pouhými 4,8% celku. I kdyby odvolací soud, shodně jako soud prvního stupně, shledal jeho požadavek na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu správným, i tak by mu s ohledem na marginální podíl uvedeného nároku na žalované částce měla být správně přiznána alespoň přiměřená část náhrady nákladů tohoto řízení.

19. Žalovaná v reakci na uvedené odvolání stručně uvedla, že v žalobcem napadené části shledává rozsudek soudu prvního stupně věcně správným, a to i s přihlédnutím k výši náhrady nemajetkové újmy, která z téhož titulu byla přiznána nejen spolu s žalobcem stíhané [REDAKCE] H [REDAKCE] ale v mezidobí i dalším spolu s nimi stíhanému kolegovi [REDAKCE] R [REDAKCE] K [REDAKCE] jemuž rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 10. 2021, č. j. [REDAKCE] byla (prozatím nepravomocně) přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 180 000 Kč. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud v uvedeném rozsahu napadený rozsudek potvrdil.
20. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a poté co obě procesní strany seznámil s tím, že seznamu ministerstvem spravedlnosti na webovém portálu uvedeného seznamu rozhodnutí odvolacích soudů týkajících se odškodnění poškozenými uplatněných nároků na peněžité zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním (viz <https://www.justice.cz/web/msp/odskodnovani2?clanek=penezni-zadostiucineni-za-ujmu-zpusobenou-trestnim-stihanim>), který byl uveřejněn za účelem seznámení veřejnosti s obvykle pravomocně přiznávanou výší satisfakce za újmu způsobenou trestním stíháním, pro jejíž stanovení je v souladu s aktuální judikaturou výchozí metoda komparace (srovnání) s obdobnými již pravomocně skončenými případy, plyne, že
- pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. [REDAKCE] byla trestním stíháním poškozenému, který byl obžalován z přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby ve formě účastenství, za dobu trestního stíhání v rozsahu trvání 27 měsíců přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 200 000 Kč, neboli náhrada nemajetkové újmy ve výši 7 407,40 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, zohledňující negativní dopad trestního stíhání do jeho osobního a rodinného života, profesního života, jakož i medializaci případu;
  - pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. [REDAKCE] byla trestním stíháním poškozenému, který byl obžalován pro zneužití pravomoci veřejného činitele, pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě a poškození zájmů ES, za dobu trestního stíhání v rozsahu trvání 48 měsíců přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 350 000 Kč, neboli náhrada nemajetkové újmy ve výši 7 291,60 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, zohledňující negativní dopad trestního stíhání do jeho osobního a rodinného života, profesního života, jakož i medializaci případu;
  - pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. [REDAKCE] byla trestním stíháním poškozenému, který byl obžalován pro zneužití pravomoci veřejného činitele, pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě a poškození finančních zájmů ES, za dobu trestního stíhání v rozsahu trvání 49 měsíců přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 300 000 Kč, neboli náhrada nemajetkové újmy ve výši 6 122,44 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, zohledňující negativní dopad trestního stíhání do jeho osobního a rodinného života, zdraví, profesního života, jakož i medializaci případu;

- d) pravomocným rozhodnutím Městského soudu v Praze, sp. zn. [REDAKCE] byla trestním stíháním poškozenému, který byl obžalován pro zneužití pravomoci veřejného činitele, sjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, ve formě spolupachatelství, za dobu trestního stíhání v rozsahu trvání 63 měsíců přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 378 000 Kč, neboli náhrada nemajetkové újmy ve výši 6 000 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, zohledňující negativní dopad trestního stíhání do jeho osobního a rodinného života, profesního života, jakož i medializaci případu;
- e) pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Brně, sp. zn. [REDAKCE] byla trestním stíháním poškozenému, který byl obžalován pro zneužití pravomoci veřejného činitele a porušování povinností při správě cizího majetku, za dobu trestního stíhání v rozsahu trvání 20 měsíců přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 140 000 Kč, neboli náhrada nemajetkové újmy ve výši 7 000 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, zohledňující negativní dopad trestního stíhání do jeho osobního a rodinného života, profesního života, jakož i medializaci případu;

shledal žalobcem podané odvolání nedůvodným.

21. Závěr o nedůvodnosti požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce předmětného trestního řízení soud prvního stupně správně založil na aplikaci ustanovení § 13 odst. 1 OdpŠk, které za nesprávný úřední postup označuje též porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Odvolací soud má shodně se soudem prvního stupně za to, že závěr o naplněnosti uvedeného typu nesprávného úředního postupu lze činit pouze za situace, kdy celková doba průběhu posuzovaného řízení neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a kdy délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci. Jestliže ze soudem prvního stupně provedeného dokazování vyplynulo, že posuzované řízení bylo řízením skutkově složitým, v jehož průběhu se soud musel vypořádat s množstvím skutkové vymezených jednání celkem deseti obžalovaných, které dle sděleného obvinění a následně podané obžaloby měly naplňovat znaky řady trestných činů, a že orgány činné v trestním řízení uvedenou věc projednávaly plynule, bez průtahů, je i odvolací soud shodně jako soud prvního stupně přesvědčen o neexistenci nesprávného úředního postupu státu coby prvotního obligatorního předpokladu pro dovození odpovědnosti žalované za žalobcem označenou nemajetkovou újmu, při jehož absenci je vznik odpovědnostního závazku bez dalšího vyloučen.
22. Rovněž právní posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí soud prvního stupně vystavěl na aplikaci příslušných hmotněprávních ustanovení a závěrech dlouhodobě ustálené soudní praxe, podle které stát odpovídá za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Zákon č. 82/1998 Sb. tento nárok sice výslovně neupravuje, avšak v dané souvislosti se vychází z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 35/1991 civ., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Soud prvního stupně tudíž v souladu s výše uvedeným správně uzavřel, že byl-li žalobce v předmětném trestním řízení zproštěn obžaloby, pak tím samým byl naplněn primární předpoklad vzniku uvedeného typu odpovědnosti žalované spočívající v existenci nezákonného rozhodnutí.

23. Taktéž lze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně o vzniku nemajetkové újmy v příčinné souvislosti se zmíněným nezákonným rozhodnutím, jejíž vznik lze mít za prokázaný tehdy, jsou-li zde dány objektivní důvody, aby se dotčená osoba mohla cítit poškozenou, tedy že by se vzhledem ke konkrétním okolnostem případu i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčenou ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2865/2015). Ostatně ohledně naplnění všech obligatorních předpokladů pro dovození uvedeného odpovědnostního závazku co do základu nebylo mezi účastníky řízení sporu, a to dokonce ani ohledně toho, že v daném případě nepřichází v úvahu jiná kompenzace uvedené újmy, než její peněžitá náhrada, což plyne z prostého faktu, že sama žalovaná v rámci předběžného uplatnění nároku žalobci z uvedeného titulu dobrovolně zaplatila částku 60 000 Kč.
24. Soudu prvního stupně je dále třeba přisvědčit v tom směru, že výše nemajetkové újmy, která by se poškozenému měla dostat, není právním předpisem přímo stanovena, že ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk výši uvedené náhrady ponechává na úvaze soudu s tím, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích s projednávanou věcí shodují, jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových okolností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 122/2012 civ.).
25. Konečně má odvolací soud za to, že nelze nic vytknout ani soudem prvního stupně zvolenému postupu, jehož prostřednictvím konstruoval svůj závěr o oprávněné výši žalobci příslušející náhrady nemajetkové újmy z titulu předmětného nezákonného rozhodnutí, jež podle názoru odvolacího soudu spočívá na přesvědčivém srovnání s jinými případy, vycházejícího z akcentace společných znaků a vysvětlení toho, jakým způsobem se tyto společné znaky promítly do výše žalobci přiznaného zadostiučinění. Odvolací soud se domnívá, že v podrobnostech lze odkázat na již shora popsané úvahy soudu prvního stupně, s nimiž se zcela ztotožňuje a které považuje za nadbytečně opakovat. Naprosto souhlasí se soudem prvního stupně v tom, že v daném případě se přímo nabízela komparace žalobcova případu s výši pravomocně přiznaného zadostiučinění spolu s ním spoluobviněné, posléze spoluobžalované a nakonec obžaloby zproštěné [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] zvláště trvalo předmětné trestního řízení naprosto identickou dobu, oba poškození museli čelit témuž procesnímu průběhu uvedeného řízení a jeho medializaci a oba byli obžaloby zproštěni z téhož zákonem předvídaného důvodu. Rovněž tak i [REDAKCE] J [REDAKCE] H [REDAKCE] přiblížila medializace uvedeného případu, byť v této souvislosti je odvolací soud nucen akcentovat, že v souladu s ustálenou judikaturou lze k tíži státu přičíst vliv medializace trestního stíhání jen za situace excesivního způsobu jednání orgánů činných v trestním řízení, které mohou mít za následek větší úkor později obžaloby zproštěné osoby. K takovým negativním projevům lze zařadit nevybíravé či urážlivé chování příslušníků vyšetřujícího policejního orgánu ve vztahu k obviněné osobě, případně mediální vyjadřování orgánů činných ve trestním řízení, kteréžto způsobem umocňujícím újmu obviněného (obžalovaného) komentují jeho domnělou trestnou činnost, popřípadě tak činí způsobem, který výslovně či nepřímou vede k porušení presumpce nevinny, neboť v opačném případě je třeba medializaci trestního stíhání shledat prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, které nelze státu přičítat k tíži. Zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, popřípadě rozsudek téhož soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3870/2012). Z provedeného dokazování přitom nevyplývá nic, co by odůvodňovalo zmíněnou odpovědnost státu za medializaci žalobcova případu. Ovšem i jinak lze mezi uvedenými případy shledat řadu jednotících rysů, které byly přílehlavě vysvětleny soudem

prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, na které již odvolací soud v podrobnostech odkázal, přičemž nezpochybnitelně závažnější (intenzivnější) negativní dopady předmětného trestního stíhání do žalobcova rodinného života, profesní kariéry a materiálního a finančního zajištění, byly podle názoru odvolacího soudu v soudem prvního stupně provedené komparaci zohledněny navýšením náhrady nemajetkové újmy na více než dvojnásobek toho, co bylo přiznáno [redacted] J [redacted] H [redacted]. Žalobce tudíž ve svém odvolání zcela nedůvodně vytýká soudu prvního stupně nerespektování závazného právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v jeho kasačním nálezu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 3271/20, stran zohlednění na straně žalobce intenzivnějšího zásahu do budování jeho kariéry v produktivním věku, do zakládání rodiny, a konečně i jemu adresované předžalobní výzvy k náhradě škody ve výši 77 milionů Kč, neboť právě pro tyto skutečnosti bylo žalobci z titulu náhrady nemajetkové újmy přiznáno plnění podstatně vyšší než to, které na podkladě pravomocného soudního rozhodnutí bylo přiznáno [redacted] J [redacted] H [redacted]. Odvolací soud taktéž sdílí názor soudu prvního stupně o nepřiléhavosti komparace žalobcova případu s okolnostmi provázejícími přiznání náhrady nemajetkové újmy způsobené nezákonným zahájením trestního stíhání [redacted] P [redacted] L [redacted]. Ze zjištění, které v této souvislosti soud prvního stupně pro potřeby rozhodnutí v této věci učinil, plyne, že intenzita a rozsah negativních zásahů do jednotlivých sfér života [redacted] P [redacted] L [redacted] byly zásadním způsobem ovlivněny výjimečností pozice [redacted], kterou v době zahájení svého trestního stíhání zastával a s níž se pojí zcela výjimečný společenský statut a vliv. Již jen proto je třeba jakékoli porovnávání obou případů jako nepřipustné a logice věci odporující odmítnout.

26. Odvolací soud za účelem spravedlivého posouzení srovnatelnosti žalobci přiznané náhrady nemajetkové újmy z vlastní iniciativy provedl šetření v Ministerstvem spravedlnosti vedené databázi rozhodnutí odvolacích soudů ohledně výše peněžitého zadostiučinění přiznávaného poškozeným za nezákonně zahájená trestní stíhání typově srovnatelná s trestním stíháním žalobce, zjištění, k nimž v této souvislosti dospěl, byla výše podrobně rozvedena, přičemž z těchto rozhodnutí v souhrnu plyne, že obecná hladina relativního odškodnění poškozených v těchto případech osciluje zhruba kolem částky 7 000 Kč za každý měsíc trvání trestního stíhání. Žalobci soudem prvního stupně přisouzená výše náhrady nemajetkové újmy v částce 7 017 Kč za každý měsíc trvání jeho trestního stíhání s tímto zjištěním koresponduje, a tedy i z tohoto důvodu je odvolací soud přesvědčen o naplněnosti judikaturního požadavku o srovnatelnosti žalobci soudem prvního stupně přiznané výše zadostiučinění se zadostiučiněními přiznávanými soudy v jiných skutkově obdobných případech. Výši předmětného peněžitého zadostiučinění lze tak zároveň považovat za odpovídající náležitému odčinění žalobcem utrpěné nemajetkové újmy, již rozhodně nelze považovat za symbolickou, nevypovídající o úctě státu k soukromému a veřejnému životu žalobce.
27. Odvolací soud si je samozřejmě vědom toho, že ve zmíněné Ministerstvem spravedlnosti vedené a všem veřejně dostupné databázi pravomocných rozhodnutí lze nalézt případy, kdy za zneužití pravomoci veřejného činitele a porušování povinnosti při správě cizího majetku bylo poškozeným přiznáno i vyšší měsíční imateriální odškodnění, ovšem vždy takový závěr byl odůvodněn svou povahou naprosto výjimečným společenským a veřejnoprávním postavením poškozeného podmíněného předchozím, desítky let trvajícím nadstandardním plněním pracovních a služebních povinností, pro které pak jejich trestní stíhání intenzivněji zasáhlo do jednotlivých osobnostních složek jejich života (trestním stíháním poškozenému mimořádnému a zplnomocněnému velvyslanci ČR [redacted] byla pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. [redacted] přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 8 823,50 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání, trestním stíháním poškozenému příslušníku Generálního štábu Armády ČR byla pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. [redacted] přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 12 500 Kč za každý měsíc předmětného

trestního stíhání, a trestním stíháním poškozenému předsedovi Krajského soudu v [redacted] byla pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. [redacted] přiznána náhrada nemajetkové újmy ve výši 13 000 Kč za každý měsíc předmětného trestního stíhání). Tyto případy však odvolací soud, a to ze stejného důvodu jako již zmíněný případ bývalého policejního prezidenta, již ze své podstaty nepovažuje za srovnatelné s popsanými skutkovými okolnostmi provázejícími trestní stíhání žalobce.

28. Konečně soud prvního stupně nepochybil, pokud spolu s uvedenou jistinou žalobci přiznal i jím požadovaný zákonný úrok z prodlení z přisouzené částky, neboť dle judikатурních závěrů Nejvyššího soudu je stát ve smyslu § 15 odst. 1 a 2 OdpŠk povinen poškozenému, který svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zmíněného zákona, nejpozději do šesti měsíců od tohoto dne nahradit nejen škodu majetkovou, ale i újmu nemajetkovou (viz stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, 10. právní věta). Poškozený má tudíž právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí zmíněné šestiměsíční lhůty (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2893/2010), tj. v daném případě počínaje dnem 2. 12. 2017. Výše přiznaného úroku přitom odpovídá jeho tehdy platné a účinné hmotněprávní úpravě vyplývající z ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích.
29. Odvolací soud tedy s odkazem na shora uvedené rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil a spolu s tím potvrdil odvoláním žalobce rovněž zpochybňovanou správnost akcesorického výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení. Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka, který v řízení kumulativně uplatnil více nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu lišících se výší požadovaného peněžitého plnění, je třeba v souladu se závěry ustálené judikatury (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 68/2018 civ.) vycházet nikoli ze vzájemného poměru výše peněžitého plnění, nýbrž ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“). Činí-li tarifní hodnota obou žalobcem v této věci uplatněných nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) AT 50 000 Kč, soud prvního stupně zcela správně uzavřel, že byl-li žalobce z procesního hlediska ve věci úspěšný jen ve vztahu k jednomu z uvedených nároků, lze po právu míru rozsahu úspěchu obou procesních stran hodnotit jako zásadně totožnou, z čehož pak logicky rezultuje jediný možný závěr, tedy že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. O povinnosti k náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 151 odst. 1 o. s. ř., ve spojení se v § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř., a i v této fázi řízení bylo o uvedené povinnosti rozhodnuto v souladu s mírou procesního úspěchu účastníků řízení ve věci. Protože z procesního hlediska byla žalovaná v odvolacím řízení úspěšnějším a jelikož rozdíl úspěchu a neúspěchu procesních stran v tomto případě zakládá žalované právo na náhradu 25% všech účelně vynaložených nákladů řízení, byla žalované - jako účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 o. s. ř. a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce - z titulu náhrady nákladů řízení přiznána částka 150 Kč odpovídající zmíněné procentní výši všech účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení tvořených dvěma paušálními náhradami ve výši 300 Kč za přípravu účasti na jednání a vlastní účast na jednání před odvolacím soudem [§ 1 odst. 3 písm. b) a c), ve spojení s § 2 odst. 3

vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu].

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 12. dubna 2022

JUDr. Jiří Körbler v.r.
předseda senátu